

Θέλουμε «σκολειά για να γιομίζη ο μαθητής προκοπή και αρετή»

Γράφει ο Δημήτρης Νατσιός

«Μη Θρησκευτικά προς Θεού! Το ελληνικόν έθνος δεν είναι Βυζαντινοί, εννοήσατε; Οι σημερινοί Έλληνες είναι κατ' ευθείαν διάδοχοι των αρχαίων. Έπειτα εκπολιτίσθησαν, επροόδευσαν και αυτοί. Συμβαδίζουν με τα άλλα έθνη».

(Αλέξανδρος Παπαδιαμάντης, «Λαμπριάτικος Ψάλτης»).

Συνόψισε, ο μεγάλος μας διηγηματογράφος, σε λίγες αράδες, το συνομήλικό με το νεοελλαδικό κράτος πρόβλημα: είμαστε απόγονοι των αρχαίων Ελλήνων, το υποτιμητικώς λεγόμενο Βυζάντιο, δεν είναι ελληνικό κατόρθωμα. Εξάλλου έτσι πρόκρινε η κοραϊκή πεφωτισμένη διανόησις. Ο Κοραΐς επιδασιλεύτηκε με τον υπέροχο τίτλο «δάσκαλος του Γένους», αλλά στην ουσία υπήρξε απλώς ένας άνθρωπος, με έντονα αντικληρικαστικά στοιχεία. Άγευστος του μεγαλείου της καθ' ημάς Ανατολής έφτασε στο σημείο να θεωρεί σκλαβιά των Ελλήνων την μακεδονική και βυζαντινή αυτοκρατορία.

Γράφει: «Η κατάρατος αύτη φιλαρχία εγέννησε την διχόνοια, διήγειρε τας πόλεις και τους πολίτας κατ' αλλήλων, άναψε των εμφυλίων πολέμων την πυρκαϊάν και υπέταξε τους Έλληνες πρώτον εις τους Μακεδόνας, έπειτα εις ξένον έθνος, τους Ρωμαίους, και τελευταίον εις το βαρβαρώτερον και αγριώτατον όλων των εθνών του κόσμου, τους Τούρκους». («Άπαντα», εκδόσεις Μπίρη, σελ. 100).

Για τον Κοραή, η χιλιόχρονη ελληνική αυτοκρατορία, η Ρωμανία, ήταν ξενική κατοχή. Και επειδή, οι εκ Παρισίων απανταχούσες του Κοραή, είχαν ισχύ νόμου, το ελλαδικό κράτος ξεκίνησε απορρίπτοντας την εξοχότερη κληρονομιά του, αλλά και με εμφανή εχθρότητα προς την πατρίδα μας. Και αυτό το μένος δυστυχώς συνεχίζεται ως τις μέρες μας. Η λυσσαλέα επίθεση κατά του μαθήματος των Θρησκευτικών το επιμαρτυρεί.

Έχω σημειώσει και άλλοτε ένα προφητικό κείμενο των Αγιορειτών πατέρων, έτους 1984. Το παραθέτω. «Από πολλά χρόνια τώρα γίνεται συστηματική προσπάθεια, διαρκώς αυξανόμενη, να πολεμηθεί η πίστη. Να βγει από τα ελληνικά σχολεία ο Χριστός. Να διαστρεβλωθεί η ιστορία μας. Να ευτελισθεί η σημασία των μεγάλων εορτών που τόσο ζει ο λαός μας. Να παύσει η Ορθόδοξος Εκκλησία να είναι η ψυχή του Γένους μας».

Και όταν βγαίνει από το σχολείο ο Χριστός, το σχολείο αυτό καταντά άχρηστο. Δεν μορφώνει τον χρηστό πολίτη, αλλά το νευρόσπαστο που ξέρει μόνο να διεκδικεί και να εκλιπαρεί, αύριο – μεθαύριο, στους βουλευτικούς προθαλάμους για μια αργομισθία. Και όλα ενορχηστρωμένα και σχεδιασμένα με άφθαστη μαεστρία.

Το ελκυστικό και αποενοχοποιητικό κέλυφος, για να παρεισφρήσει η ανομία, λέγεται συμμόρφωση με τα ευρωπαϊκά δεδομένα, κατοχύρωση της θρησκευτικής ελευθερίας, διαπολιτισμική εκπαίδευση και λοιπές ηχηρές σαπουνόφουσκες.

Στόχος η σταδιακή κατάργηση του μαθήματος των θρησκευτικών και η μετατροπή του σ' ένα ομιχλώδες «τίποτε», φροντιστήριο Οικουμενισμού, υποβαθμισμένο, κακόμοιρο, απαξιωμένο.

Και τότε θα βγαίνουν σωρηδόν από τα σχολεία οι αγελάιοι καταναλωτές, οι άκρατοι ηδονοθήρες, διότι «χωρίς Θεό όλα επιτρέπονται» ή χειρότερα, όπως το διατύπωσε ο Έλιοτ, «αν δεν θέλεις να έχεις τον Θεό, πρέπει να υποκλιθείς στον Χίτλερ ή στον Στάλιν».

Αλλά πόσο μετράει η γνώμη των σοφών ανθρώπων, μπροστά στα σπιθαμαία αναστήματα, τους νάνους και τους αρλεκίνους που διαβουκολούν την παιδεία μας;

Μια ρεπούση (με μικρό ρο) τόλμησε να μαγαρίσει ολόκληρη την νεότερη ιστορία μας και παραμένει καθηγήτρια στο πανεπιστήμιο, δηλητηριάζοντας γενιές και γενιές δασκάλων. Κατάφεραν όλα αυτά τα ημιμαθή και αντίχριστα υποκείμενα να εισχωρήσουν σ' όλες τις σχολές, που προετοιμάζουν τους αυριανούς διακόνους της Εκπαίδευσης – δασκάλους και καθηγητές – οπότε τα χειρότερα έπονται.

Ανέξοδο διαπιστευτήριο αναρρίχησης σήμερα στις εκπαιδευτικές βαθμίδες των πανεπιστημίων είναι η αφιλοπατρία, το μένος κατά της Εκκλησίας μας, η αναμάσηση της πολυπολιτισμικής μπουρδας. Και πόση ζημιά γίνεται μ' αυτές τις αθλιότητες! Να έβλεπε όλη αυτή η καθωσπρέπει ανοησία και η κρατικοδίαιτη προοδευτικότητα, πόσο λάμπουν, φέγγουν, αστράφτουν τα πρόσωπα των μαθητών μας, όταν τους μιλάς για ήρωες, για αγίους, για το Χριστό;

Μισή ώρα σπουδή στο «Μανιάκι» ή στην «Έξοδο» αρκεί για να ψηλώσει ο νους των μαθητών. Άλλη τόση για να τους διαβάσεις το Ευαγγέλιο της Κυριακής και αντικρίζεις την χαρά, τον γλυκασμό στα πρόσωπά τους. «Τις Θεός, μέγας ως ο Θεός ημών». Μια επίκαιρη μνεία στον Άη – Δημήτρη, το παλικάρι της πίστης μας, και να η φιλοτιμία, η καύχηση γιατί «και αυτός ήταν Ρωμιός, σαν εσάς, αθλοφόρος»; «Τι σημαίνει, κύριε, αθλοφόρος»; Ξεκρεμάς από το εικονοστάσι της παιδείας την ετυμολογία, μιλάς για την γλώσσα μας, το έτερον φυλακτήριο και προσάναμμα της εθνικής μας συνείδησης.

Ωραία μαθήματα. Με πίστην και πατρίδα. Πέτυχες. Έκανες το χρέος σου. (Διδάσκω, κατά παράβασιν του λεγόμενου Αναλυτικού Προγράμματος, κάθε Παρασκευή-την ώρα των Θρησκευτικών-τις καταργημένες, προ δεκαπενταετίας νομίζω, «Ευαγγελικές Περικοπές», οι οποίες συνόδευαν το βιβλίο των Θρησκευτικών.

Τις διδάσκω, γιατί έχω πάντοτε ενώπιόν μου αυτό που κανοναρχεί ο Πατροκοσμάς τους Έλληνες δασκάλους: «Πρέπει να φωτίζονται οι άνθρωποι. Διότι από το σχολείο μανθάνομε τι είναι Θεός, τι είναι Αγία Τριάς, τι είναι αρετή. Τα πάντα από το σχολείο τα μανθάνομεν...». Ομολογώ, δίκην εξομολογήσεως, ότι είναι από τις λίγες ώρες που νιώθω ότι ανταποκρίνομαι στον τίτλο του δασκάλου και αυτό που λέξη υπονοεί. (δάσκαλος από το δάω – δω = φωτίζω, εξού και δάδα). Παιδαγωγών και παιδαγωγούμενος ταυτόχρονα. Και πώς αλλιώς; «φως Χριστού φαίνει πάσι».

Διαβάζοντας αυτές τις ημέρες άρθρα για το μάθημα των Θρησκευτικών, διαπίστωσα ότι πολλοί επικαλούνται το άρθρο 16 του Συντάγματος. Την περίφημη φράση «Η Παιδεία αποτελεί βασική αποστολή του κράτους...». Είναι σωστή η επίκληση του συγκεκριμένου άρθρου.

Μήπως όμως πρέπει να επικαλούμαστε, κυρίως, το ακροτελεύτιο άρθρο του Συντάγματος. «Η τήρηση του Συντάγματος επαφίεται στον πατριωτισμό των Ελλήνων». Εφόσον καταλύεται «η ανάπτυξη της εθνικής και θρησκευτικής συνείδησης των Ελλήνων», δικαιούμαστε να αντιστεκόμαστε με κάθε μέσο. Εξάλλου σε θέματα πίστεως «πειθαρχείν δει Θεώ μάλλον ή ανθρώποις».

Πολλοί, καλοπροαίρετοι, ερωτούν. Γιατί αυτή η θεομαχία;

Γιατί, αντί για «σκολειά για να γιομίξη ο μαθητής προκοπή και αρετή», οδεύουμε στα σχολεία της «απιστίας και της παραλυσίας»; (Μακρυγιάννης).

Η απάντηση είναι του Παπαδιαμάντη. Προτάσσει στο απόσπασμα την αγήρατο, την αχώνευτη για τους «Γραικύλους της σήμερον», αλήθεια: «ο δε Χριστιανισμός έμεινε και θα μείνη». Και συνεχίζει: «Ο πόθος της μωράς επιδείξεως, η μανία του κενά εκάστοτε λέγειν, η δοκησιοσφία, ο τύφος και η οίησις άγουσιν εις τας συγχρόνους αθεϊστικάς θεωρίας».

Προσέξτε λέξεις. Επίδειξη, κενότητα, δοκησιοσφία, τύφος, οίηση, αυτά ακριβώς που χαρακτηρίζουν την σημερινή άρχουσα, του έθνους ημών, τάξη. Ήρθε ο άγιος της πολιτικής, ο Καποδίστριας, να κυβερνήσει τον αιματοβαμμένο τόπο, πατώντας στα δυο «ριζιμιά λιθάρια»: πίστιν και πατρίδα. Δολοφονήθηκε.

Πρόλαβε και μας άφησε τιμαφή κληροδοτήματα. Ένα εξ αυτών: «...αν η παρούσα γενεά δεν ενδυναμωθεί από ανθρώπους μορφωμένους εν καλή διδασκαλία, και μάλιστα προς τον κανόνα της αγίας ημών πίστεως και των ηθών μας, θα είναι δυσοίωνα το μέλλον της Ελλάδος και η διακυβέρνησις της αδύνατη».

Γυροφέρνουν στο νου μου οι στίχοι του Γκάτσου:

«Για να σωθεί η Ελλάδα/ στους καιρούς τους ύστατους/ θέλει έναν Καιάδα/ γκρεμοτσακίστε τους».

Δημήτρης Νατσιός (Δάσκαλος - Κιλκίς)

07.11.2017

Πηγή: www.antibaro.gr/